

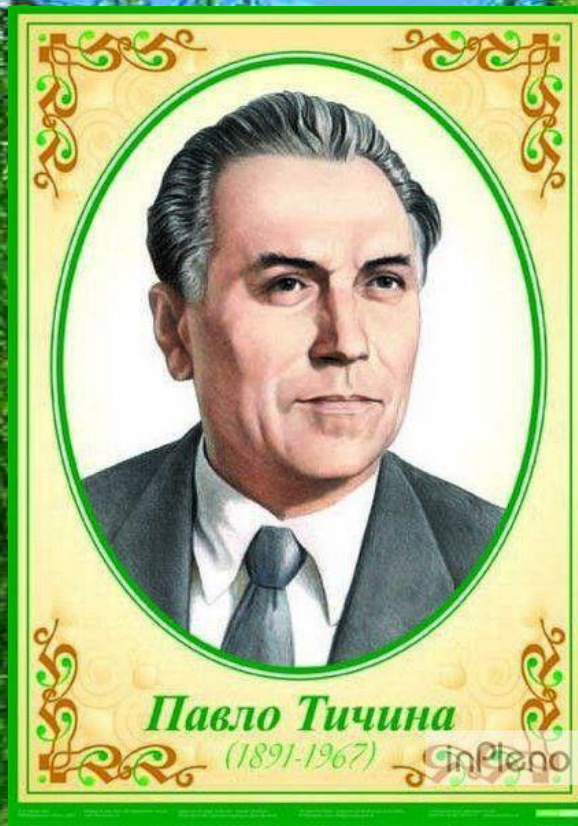

П
о
е
з
і
я

Павла
Тичини

Павло Тичина – великий український національний поет, у творчості якого болюче відбилася доля українського народу. В історії світової літератури, мабуть не знайдеться іншого такого прикладу, коли б поет віддав половину свого життя високій поезії, а половину – нещадній боротьбі зі своїм геніальним обдаруванням.

Дош

*А на воді в чийсь руці
Гадюки пнуться... Сон. До дна.
Війнув, дихнув, сипнув пшона —
І заскакали горобці!..
— Тікай! — шепнуло в береги.
— Лягай...— хитнуло смолки.
Спустила хмарка на луги
Мережані подолки.*

О панно Інно...

О панно Інно, панно Інно!

Я — сам. Вікно. Сніги...

Сестру я Вашу так любив —

Дитинно, злотоцінно.

Любив? — Давно. Цвіли луги...

О люба Інно, ніжна Інно,

Любові усміх квітне раз — ще й тлінно.

Сніги, сніги, сніги...

О панно Інно...

Я Ваші очі пам'ятаю,

Як музику, як спів.

Зимовий вечір. Тиша. Ми.

Я Вам чужий — я знаю.

А хтось кричить: ти рідну стрів!

І раптом — небо... шепіт гаю...

О ні, то очі Ваші.— Я риду.

Сестра чи Ви? — Любив...

Ой не крийся, природо, не крийся...

Ой, не крийся, природо, не крийся.

Що ти в тузі за літом, у тузі.

У туманах ти сниш... А чого так сичі

Розридалися в лузі.

Твої коси від смутку, від суму

Вкрила прозолоть, ой ще й кривава.

Певно й серце твоє взолотила печаль,

Що така ти ласкава.

Ой не крийся, природо, не крийся...

А була ж ти — як буря із громом!

А була ж ти — як ніч на Купала...

Безгоміння і сум. Безгоміння і сон. —

Тільки зірка упала...

Ой там зірка десь впала, як згадка.

Засміялося серце у тузі!

Плачуть знову сичі... О ридай же, молись:

Ходить осінь у лузі.

Слово

*А Вкраїни ж мова —
Мов те сонце дзвінкотюче,
Мов те золото блискуче,
Вся і давність і обнова —
Українська мова.*

*Розквітай же, слово,
І в родині, і у школі,
Й на заводі, і у полі
Пречудесно, пречудово —
Розквітай же, слово!*

*Хай ізнов калина
Червоніє, досягає,
Всьому світу заявляє:
Я — країна Україна —
На горі калина!*

Не бував ти у наших краях!

Не бував ти у наших краях!

Там же небо — блакитні простори...

Там степи, там могили, як гори.

А веснянії ночі в гаях!..

Ах, хіба ж ти, хіба ти це знаєш,

Коли сам весь тремтиш, весь смієшся, ридаєш,

Серце б'ється і б'ється в грудях...

Не бував ти у наших краях.

Не бував ти у наших краях,

Бо відтіль не таким би вернувся!

Чув про степ, що ген-ген простягнувся? —

Єсть там люди — й зросли у степах,

Що не люблять, не вміють ридати.

Що не можуть без пісні і нивки зорати!

Тебе ж завжди я бачу в сльозах... —

Не бував ти у наших краях.

Гаї шумлять...

Гаї шумлять —

Я слухаю.

Хмарки біжать —

Милуюся.

Милуюся-дивуюся,

Чого душі моїй

так весело.

Гей, дзвін гуде —

Іздалеку.

Думки пряде —

Над нивами.

Над нивами-приливами,

Купаючи мене,

мов ластівку.

Я йду, іду —

Зворушений.

Когось все жду —

Співаючи.

Співаючи-кохаючи

Під тихий шепіт трав

голублячий.

Щось мріє гай —

Над річкою.

Ген неба край —

Як золото.

Мов золото — поколото,

Горить-тремтить ріка,

як музика.